

- KARANLIĞIN BAŞLANGICI -

“Gerçek bir efsane, çaresizliğin içinde doğar.”

...

Gökkurt’un hikayesi, yalnızca bir adamın değil; bir milletin çaresizlikten doğurduğu karanlık bir çılgılığın hikayesiydi.

Yaklaşık kırk yıl öncesinin...

Terörün pençesinde kıvranan Türkiye, bugüne dek hiç karşılaşmadığı türden bir düşmanla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Doğu ve Güneydoğu’da yeni bir terör örgütü filizlenmiş, gerilla taktikleriyle hem askeri birlikleri hem de devlet otoritesini adım adım köşeye sıkıştırmıştı.

Küçük ve dağınık gruplar halinde, dağların arasından sinsice vuran bu yapıya karşı düzenli ordu çaresiz kalmıştı.

Coğrafya, karanlık bir kaosun içine hapsolmuştu.

İşte tam bu ateşli dönemde, basit bir piyade eri olan Gökkurt’un kaderi değişti.

Türk ordusu, klasik yöntemlerin bu yeni düşmana karşı işe yaramadığını fark etmişti. Bu yüzden askeri kuvvetler sıra dışı bir adım attı.

Aynı gerilla tekniklerini, hatta daha da üst seviyedekileri uygulayabilecek özel birliklere ihtiyaç vardı.

Ancak zaman yoktu.

Eğitim süreci yıllar alacakken, cephedeki kayıplar her geçen gün artıyordu.

Böyle bir arayış içinde olan ülkenin imdadına eski ve güçlü bir müttefik – ya da öyle görünen biri – devreye girdi:

AMERİKA

Görünürde yardım eli uzatan bu ülke, aslında kendi kirli projelerinden birine denek arıyordu.

CIA ile çalışan zeki ama etik dışı bir genetik bilim insanı, yıllardır doğaüstü özelliklere sahip süper askerler üretme fikri üzerinde çalışıyordu.

Canlılar arasında DNA aktarımı ve Hibrit türler üzerine araştırmalar yapıyordu.

Projenin ilk adımları Amerika dışında, terör şüphelileri üzerinde denenmişti.

Ancak bu kişiler, hibritleşmenin getirdiği ruhsal yükü kaldıramamış, çoğu ya delirmiş ya da kendini öldürmüştü.

O ağırlığı kaldırabilmek için çok güçlü bir iradeye sahip olmak gerekiyordu.

Proje başarısızlığa sürüklenirken, çözüm yine bir askeri disiplinde bulundu.

Demir gibi bir irade...

Kararlı bir bilinç...

Ölüm pahasına vatanı için savaşmaya ant içmiş bir ruh...

Bu yalnızca askerlerde vardı.

Ancak Amerikalılar, kendi askerleri üzerinde deney yapamazdı. Bu, büyük bir skandala dönüşebilir, tüm projeyi sonsuza dek toprağa gömebilirdi.

Bu nedenle gözler, diğer ülkelere çevrildi.

Özellikle kriz içinde debelenenlere...

Türkiye'nin içinde bulunduğu çıkmaz, bu karanlık proje için adeta bulunmaz bir fırsattı.

...

Türkiye'ye sunulan teklif açtı:

"Savaşınızı kazanmak istiyorsanız... bize birkaç adam verin."

Türk hükümeti ise, içinde bulunduğu çaresizlikten ötürü, bu teklife dört elle sarıldı.

Sonuçlarının ne olacağını bile bile...

Ya da bilmemezlikten gelerek...

"Buyurun, istediğiniz her deneyi yapabilirsiniz."

Ve böylece gizli protokol imzalandı.

Araştırmaların başlaması çok uzun sürmedi.

Kimler üzerinde çalışılacağı ve hangi hayvan ile hibrit oluşturulacağı çok öncesinden belliydi.

Hibrit tür olarak, Türk Mitolojisinde önemli bir yere sahip olan ve vahşi doğa ile dağlar için biçilmiş kaftan kabul edilen "Vahşi Kurtlar" seçildi.

Bu sadece sembolik bir seçim değildi.

Türk askeri, bin yıldır o kurdun izinde yürüyen bir ruhtu.

Ayrıca Türk askerleri vatan savunması ve bu uğurda şehit olma gibi, kırılması neredeyse imkansız bir davaya inanmışlardı.

Bu uğurda her türlü zorluğa göğüs gere bilirler ve hatta ölümü bile göze alabilirlerdi.

Anlaşılabileceği üzere, her şey dört dörtlüktü.

"BÖRÜ PROJESİ" işte bu şekilde ortaya çıkmıştı.

--O--

- BÖRÜ PROJESİ -

"Bazı isimler, kan ve gözyaşı ile yazılır; bazı lakaplar ise insanın ruhuna işlenir..."

...

"Gökkurt" yaşlı adamın gerçek ismi değildi.

Bir zamanlar adı Hakan'dı...

Yetim ve öksüz bir çocuk olarak büyümüş, on sekiz yaşına geldiğinde her Türk genci gibi tereddüt etmeden asker ocağına katılmıştı.

O günlerde sıradan bir erdi; ne BÖRÜ bölüğünün lideriydi, ne de "kurtların başı" anlamına gelen o lakabı hak etmişti.

Seçkin birlik olan BÖRÜ'ye alındığında, kalbi heyecandan duracak gibiydi.

Toplum tarafından dışlanmış, yok sayılmış bir çocuk için bu, hem büyük bir onur hem de hayatını adamaya değer bir fırsattı.

Yetimhanede büyümüş, içindeki eziklikle mücadele etmiş bir genç olarak, bu yol uğruna her şeyi yapmaya hazırdı.

Ve öyle de yaptı.

Sayırsız tıbbi ve fiziksel testten geçerek o özel birliğe seçilmeyi başardı.

Aslında, seçilenlerinin arasında olmasının başka bir karanlık sebebi vardı.

Bölüğe alınanların neredeyse tamamı, Hakan gibi öksüz ve sahipsiz gençlerdi. Deneylerin sonucunda ölürlerse, arkalarında ses çıkaracak kimse olmayacaktı.

Adları dosyalara kaydedilen o askerlerin hemen hemen hepsi aciz, fakir ve kimsesiz Türk gençleriydi.

Gizli ve insanlık dışı araştırmalar için oldukça uygundular.

Yusuf hariç.

O da aynı şekilde askerdi ama farklı bir hikayesi vardı. Genç yaşta evlenmiş, eşini erken kaybetmişti.

Geride ise küçük bir kızı kalmıştı:

Hilal.

Yusuf'un dünyası, o minik kızıdan ibaretti.

Buna rağmen, seçilen erlerin arasındaydı. Projeye dahil edilmesi, sanki bilinçli bir ihmaldi.

Kızını geride bırakmak, Yusuf için bir iç savaş gibiydi. Ama, kızının geleceğini garantiye almak için bu yola baş koymuştu.

Proje yöneticileri, o küçük kızın ileride bir sorun yaratmayacağını düşündüler.

Öyle de oldu...

Daha sonradan Gökkurt'un manevi kızı olacak olan Hilal, o cehennemden bihaber büyüüp genç bir kadın oldu.

Yusuf'un, Gökkurt'un kalbinde ayrı bir yeri vardı.

Yusuf ile Hakan, proje sürecinde kardeşten öte oldular. İnsanlık dışı deneylerin acısını birlikte omuzladılar.

Tarifi mümkün olmayan işkencelere birlikte dayandılar. Sonunda ise ikisi de seçilenler arasında en yüksek başarıya ulaşan adaylar oldular.

Kısa sürede, komutanları tarafından bölüğün yıldızları ilan edildiler.

Her ikisi de deneylere muhteşem bir uyum sağlamıştı ve istenilen sonuçlara ulaşmaya en yakın adaylardı.

Ama aslına bakarsanız, her ikisi de saf ve hiçbir şeyden haberi olmayan, masum gençlerdi.

Türk ordusu açısından, kısa bir süre için her şey yolunda gitti.

Kurt-askerler, dağlarda düşman tanımıyor; hangi deliğe saklanırsa saklansın, izini sürüp yok ediyorlardı.

Birlik efsaneleşmeye başlamıştı.

Ama ne yazık ki, bu başarı hikayesi çok kısa sürdü.

Başka bir canlı ile hibritleşmek ve onun ile bütünleşebilmek, inanılmaz derecede ağır bir psikolojik yük oluştuyordu.

Bir canlıyla hibritleşmek, yalnızca bedeni değil, zihni de dönüştürüyordu. Askerler zamanla halüsinasyonlar, sanrılar, ruhsal çöküşler yaşamaya başladı.

Ve en korkuncu: Kimi askerler kurt formundayken geri dönemiyordu.

Projenin hedefi, askerlerin dönüşümü kontrol edebilmesi; gerekli olduğunda kurda, gerektiğinde insana dönebilecek dengeyi kurmasıydı.

Ama bu denge imkansız gibiydi.

Bu amaç uğruna sayısız ilaç ve narkotik madde kullanıldı, sayısız protokol denendi. Bir noktaya kadar bunlar işe yaradı.

Ancak belli bir sınırı aştıklarında, en güçlü kimyasallar bile vahşi kurtlara dönüşen askerlerin üzerinde yetersiz kaldı.

Değişim ne kadar sık ve uzun süreli olursa, yan etkiler de o düzeyde ağır oluyordu. Denekler giderek daha da vahşi ve acımasız hale gelmeye başladı.

Hakan dışında.

Bilim insanlarının açıklayamadığı bir sebepten ötürü, o genç adamda hiçbir yan etki görülmedi.

Hem fiziksel hem de zihinsel dönüşüme tamamen uyum sağladı.

Kurt formunu bilinçli olarak kullanıyor, gerektiğinde geri dönebiliyordu.

Bu garip biyolojik yatkınlığın sebebi bilinmiyordu. Aslında, olası sebepleri araştırmak için kimse de fazla uğraşmadı.

Türkiye, hayalini kurduğu askeri yaratmıştı.

Detaylar önemli değildi.

Bu şekilde düşünen, bir tek araştırma ekibi de değildi. Hakan için de sebeplerin artık bir önemi yoktu. O, başardığı şeyden, yani dönüşmüş olduğu canavardan son derece memnundu.

İlk başta bu gücü ne yapacağını bilememişti. Ama sonra... onunla barıştı. Ve sonunda, onunla bir oldu.

Hayallerindeki kahraman ortaya çıkmıştı.

Ama Hakan'ın tek özelliği bu mucizevi adaptasyon yeteneği değildi.

Diğer denekler onu bir "alfa-kurt" olarak kabul etmişti.

Bu sayede bir lider haline gelen o genç adam, onları sakinleştirebiliyor, kontrol edebiliyor, dönüşüm anında bile liderliğini sürdürebiliyordu.

Kurtların başı lakabını bu sayede kazanmış oldu.

O artık GÖKKURT'tu.

--O--

- KURT'TAN ÖNCE... -

"Bedenin mühürlendiği yerde, ruh çaresizdir. Ama o ruh... zincirleri kırmayı öğrendi."

...

Gökkurt için dehşetin ve korkunun gerçek yüzü, ilk dönüşüm seansında ortaya çıkmıştı.

Günlerce eksi on derecede, su dolu bir tankta bekletilmişti.

Henüz dönüşümü başlatacak genetik materyal verilmemişti. Vücut aktiviteleri minimuma indirilmiş, yıkıcı enzimler neredeyse tamamen bastırılmıştı.

Ağzındaki bir tüple nefes alıyor, damarlarından enjekte edilen kimyasallar nedeniyle gerçek ile hayal arasında asılı kalıyordu.

Nadiren bilinci yerine geldiğinde, tankın dışındaki beyaz önlüklü insanları görüyordu.

Koşuşturan gölgeler, aceleyle dolaşan figürler...

Her biri bilinmez bir planın parçasıydı ve bu manzara, Gökkurt'un anksiyetesini artırıyordu.

Korku, damarlarından çıkmak isteyen bir alev gibi tüm bedeni sarıyor, suyu bile bulandırıyordu.

Adrenalin yükseldiğinde, hemen tekrar uyutuluyordu.

Zaman kavramını kaybetmişti. Ne kadar süre o tankta kaldığını hatırlamıyordu.

Gözlerini açtığında, bu kez bir laboratuvar odasıdaydı.

Ellerinden ve ayaklarından zincirlenmişti. Sırtüstü uzanıyordu, kolları haç şeklinde yana açılmıştı.

Damar yolu açılmamış tek bir ven bile kalmamıştı. Katastrofik bir düzende farklı solüsyonlar, acımasızca bedenine zerk ediliyordu.

Burun deliklerinden birine ince bir sonda yerleştirilmişti; ucundaki tüp, her nefeste hafifçe sallanıyordu.

Dönüşümün talep ettiği enerji öylesine yüksekti ki, sıradan bir insan bedeni bu yükün altından tek başına kalkamazdı.

Bu yüzden Gökkurt'a nazo-gastrik bir sonda takılmıştı.

Sistem, onun midesine düzenli aralıklarla yüksek yoğunluklu glukoz içeren saf bir solüsyon gönderiyordu.

Amaç, bedenin şok hâlindeyken bile hayatta kalmasını sağlamak ve kas dokularının ani yıkımına karşı hücrel bir tampon oluşturmaktır.

Bir başka deyişle:

Makine, onu yaşatmaya kararlıydı.

Gökkurt, burnundaki o iğrenç sondadan kurtulmak istiyordu. İçini kemiren bir tiksintiyle, onu sökü� fırlatmanın hayalini kurdu.

Ama... Parmağını bile oynatamıyordu.

Vücudu, ağır sedatif ilaçların pençesindeydi. Kasları emir almıyor, zihni ise bulanık bir sis perdesinin ardında çırpınıyordu.

Sadece göz kapaklarının altında titreyen silik imgeler vardı; acı, tutsaklık ve derin bir bilinçaltı çılgılığı...

Ve sonra, bilinci tekrar kaybolmadan önce son gördüğü şey...

O lanet doktorun yüzü oldu.

Psikopatça bir sırtıyla eğilmiş, Gökkurt'un gözlerinin içine bakıyordu.

Alçak bir sesle fısıldadı:

“Benim en büyük eserim olacaksın... çocuk.”

Elindeki uzun iğneyi Gökkurt'un koluna sapladı.

Aynı anda, yüzüne oksijen maskesi takıldı. Çaresizlik içinde, o maskenin ardından bağırmak istedi.

Yalvarmak, durması için haykırmak...

Ama sesi çıkmadı.

Acı... tarif edilemeyecek kadar yoğun.

Doktorun yüzü gitgide silinmeye başladı. Görüntü dalgalandı.

Ve sonra...

Mutlak karanlık.

...

Gökkurt'un bileklerinden ve ayak bileklerinden geçen kalın zincirler, muayene masasına sabitlenmişti.

Her biri bir bileği tutmuyor, onu bastırıyor, onu bastırmakla da kalmıyor, onu küçültmeye çalışıyordu.

Ama o küçülmüyordu.

Büyüyordu.

Gözbebekleri gitgide büyüyor, teni soluk maviye dönüyordu.

Omurgası cıtırdayarak genişliyor, yüzü acıyla buruştukça dişleri keskinleşiyordu.

Yüz kemikleri çatırdayarak şekil değiştirmeye başladı.

O yapılar, kırılmışçasına korkunç bir gıcırtyla yerinden oynadı.

Çenesi öne doğru uzadı, burnu sivrilip bastırıldı. Kulakları yukarı doğru çekilerek keskin bir şekilde sivrileşti.

Sanki eski bir yüz, yeni bir yırtıcının maskesine dönüşüyordu.

Derisinin altında bir kıpırtı belirdi önce, ardından binlerce iğne ucu gibi sivri hisle yüzeye doğru ilerleyen sıcaklık...

Küçük tüyler bir anda fışkırdı derisinden.

Önce göğsünde, sonra sırtında... Ve sonra dalga dalga yayıldı her yere.

Pürüzsüz insan derisi, yerini sık ve yoğun bir post tabakasına bıraktı.

Omuzları genişledi, sırtı kamburlaştı, parmak uçları pençelere dönüştü.

Göğsü yükseldi, burnundan derin bir hırıltı geldi.

İçindeki şey, zincirlere sığmıyordu artık.

Masaya bağlanan her nokta zangırdamaya başladı.

Zincirler... önce gerginleşti. Sonra çatırdamaya başladılar.

Bir, iki...

Son bir homurtuyla birlikte, sol bileğindeki zincir koptu.

Gökkurt artık kurt-adam formuna çok yakındı. Sadece gözleri değil, bilinci de değişiyordu.

Tüm sistem alarma geçti.

Mekanik bir çatırtıyla, masa kızaklı raylarla yana doğru çekildi.

Kafes alanına doğru sürükleniyordu.

Gökkurt'un gözleri kızıl bir öfkeye büründü.

Masayla birlikte kayarken, pençeleri çıkar çıkmaz altındaki metal platformu kavradı.

Masa metalden olsa da... artık onun için kâğıt gibi bir şeydi.

Kasları gerildi.

Bir çığlık attı.

ÇAAAT!

Masanın bir parçasını pençesiyle koparıp fırlattı.

Zincirin son halkası da tiz bir şakırtıyla yerinden söküldü.

Vahşi bir çırpınışla doğruldu; kasları gerildi, gözleri ateşle parladı.

Serbest kalan eliyle diğer kolundaki ve ayaklarındaki zincirleri paramparça etti.

Derin, ilkel bir kükreyişle ayağa sıçradı.

Tek hamlede muayene masasını kavradı.

O ağır metal levha, öfkenin gücüyle duvara savruldu. Çarpmanın etkisiyle duvarın sıvaları çatlayıp yere döküldü.

Metal, betonun üzerinde parçalanarak dağıldı.

Artık özgürdü.

Ama hâlâ açtı.

Kafesin içindeki demir parmaklıklara çarpan gövdesi, bir aslanın öfkesini taşıyordu.

Parmaklıklara abanırken tırnakları kıvılcım çıkardı.

Gökkurt değil artık.

O bir asker de değil.

İçinde uyanan şey, zincirleri un ufak etmişti.

Ve şimdi...

Gözünü dışarı dikmişti.

...

Yeniden görmeye başladığında — ya da en azından bilinçli olarak bir şeyleri algılayabildiğini fark ettiğinde — bir kafesin içindeydi.

İlk olarak omuzlarındaki dayanılmaz ağrıyı hissetti.

Ama gözlerinin önündeki kızılımsı pusun içinden sadece kalın demir parmaklıkları seçebiliyordu.

O da yarım yamalak...

Farkında olmadığı şey ise çok daha dehşet vericiydi.

İnsan bilinci geri dönmeden önce, dönüştüğü vahşi kurt; delicesine bir öfkeyle parmaklıklara saldırmış, kafesi darmadağın etmişti.

Yamulmuş kalın demir çubuklar,

yaşanan o kontrolsüz cinnetin sessiz kanıtıydı.

Ancak Gökkurt, bu öfke patlamasına dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kurt sonunda yorgun düşüp beton zemine yığılmış; yara bere içinde kıvranırken, bilinci yavaş yavaş zayıflamıştı.

Ve bu zayıflığın içinde, bir yerlerden Gökkurt'un insan zihni yeniden doğmuştu.

Çaresizce kafesin ardına baktı. Sonunun ne olacağını düşünüyordu.

Ölecek miydi?

Yoksa çoktan ölmüş de gözlerini cehennemde mi açmıştı?

Bir düşünce kıvılcımı doğdu:

“Nefes alabiliyorum... Ama ben kimim? Bu beden kimin? Bu eller... bana mı ait?”

Tam o sırada tanıdık bir silüet yaklaştı. Demirlerin ardında durdu, çömeldi.

Pis bir sırıtişla, “Nihayet kendine gelebildin,” dedi.

“Yoksa seni yok etmek zorunda kalacaktım.”

Konuşan oydu. Psikopat bilim insanı.

Doktor.

Elinde tuttuğu şeyi uzattı. Demir parmaklıkların arasından...

Bir avuç kıyma.

"Acıkmışsındır," dedi umursamazca.

"Hadi al, çekinme.

"Hem bu sayede insan formuna geri dönebileceksin."

Gökkurt gerçekten de açtı.

O kadar ki, kendi kolunu bile kemirebilirdi.

Kalan tüm gücünü toplayarak et parçasına ulaşmaya çalıştı.

Süründü... Durdu. Sonra bir kez daha, inleyerek süründü.

En sonunda o lanet armağana uzanmayı başardı. Doktorun avuçlarından kıymayı aldı.

Ve afiyetle yuttu.

Hemen ardından, tatlı bir uyku bastırdı. Göz kapakları ağırlaştı.

Uyandığında beyaz çarşafların üzerindeydi.

...

İşte böyle doğmuştu o kahraman.

Acı ve işkencenin içinden yoğrularak çıkmış,

Yarı insan – yarı bilinmez bir varlık...

Bir kurt.

--0--